

NAGY GÁBOR

Macsigenga ima

Világra fújtál, Taszurincsi,
 megannyi férget, állatot,
 fénybogarat: sok csillagot,
 beszélő papagájokat
 s papagájevő majmokat,
 bölcs a te neved, Taszurincsi,
 fújtál buborék-álmokat,
 vakon születő korcsokat,
 kik fészekből kilökeve bár,
 álmainkban mind visszajár,
 áldjuk a neved, Taszurincsi,
 világra fújtad Kasirit,
 ki foltosan fönt hunyorít,
 üvegszilánkot hintve szét
 vándorló léptek fővenyén,
 imával áldunk, Taszurincsi,
 fújtál dohányleveleket,
 szeripigari ereget
 belőlük látnok füstöket,
 álomfejtő jós-füstöket,
 bölcs a te neved, Taszurincsi,
 te fújtad kientaborit
 világra, mindent fölborít
 a rontás sánta ördöge
 s talpnyalói serény köre,
 eged rejtekéből tekints ki,
 világra fújtad

az embert,
 a vándorló macsigengát,
 orcáján a rontás jegye:
 a teremtés anyajegye,
 te hoztad létre, Taszurincsi,
 mi végre, ha nem nyughatik,
 szülőföldjén nem alhatik,
 mindétig tova vándorol,
 Kasiri-fénynél megbotol,
 mi végre fújtad, Taszurincsi,
 ha a kör-labirintuson
 szünetlen csak körbe oson,
 ám orcáján a barna folt
 nem lett kisebb, nem is fakult?

A farkaskölyök könyörgése

*Mikor riadt, köldökénél megcsonkított
piros pondrónként fölrivalltam: itt vagyok,
sűrű tej sürgetését melleidben
érezted-e, az ős-öszönt: szelíden
csitítani e világba vált düh-magzatot?*

*Kis sötét ráncokat rajzolt szemed köré
az óramutató, spirálban folyt belé
könnyé hígult tejed, mi felnövesztett
engem; lassú körökben karmolásztad
az abroszt, elmerengve úgy estefelé.*

*Esernyődre, kicsi fiam, vigyázz nagyon,
záporban, zivatarban végső oltalom –
s fejed fölé, bú viharja ha verte,
felnőtt fiad emelni elfeledte;
most már az esernyőt, ugye, elhagyhatom?*

*Fogzó ínyem fogant hasító harapást,
testemre hullt tenyered mint óvó palást.
Gondoztál, szerettél – s mi volt a bála?
Undor ébresztett rosszlányoknál hálva.
Anyám, ha fogantál, mért nem szültél te mást?*

*Napról napra szakáll üti ki arcomat.
Odahagytam kamasz, mutáló hangomat,
tudom, melyik öl hú s melyik a csalfa,
s hogy örök bűnhődés annak jutalma,
ki otthagyt anyja mellében egy fogat.*

*A gyermeket ölelted, zajra riadót,
nyelvére csentél, varázsló, emberi szót,
búd sarából nekem kastélyt emeltél.
Farkaskölyköt vagy mást: világra szültél –
kérlek, anyám, varrd össze a köldökezsínórt.*